

Istentisztelet 2023. augusztus 27-én

Neki gondja van ránk

Énekek: 23,1-2 265,1 265,2-7 258,4 274

Isten gondviselése – Mt 6,25-33

25 Ezért mondom nektek: ne aggódjatok életetekért, hogy mit egyetek, vagy mit igyatok, se testetekért, hogy mibe öltözködjetek. Nem több-e az élet a tápláléknál, és a test a ruházatnál? 26 Nézzétek meg az égi madarakat: nem vetnek, nem is aratnak, csűrbe sem gyűjtenek, és a ti mennyei Atyátok táplálja őket. Nem vagytok-e ti értékesebbek azoknál? 27 Aggódásával pedig ki tudná közületek meghosszabbítani életét csak egy perccel is? 28 Mit aggódtok a ruházatért is? Figyeljétek meg a mező liliomait, hogyan növekednek: nem fáradoznak, és nem fonnak, 29 de mondom nektek, hogy Salamon teljes dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül akár csak egy is. 30 Ha pedig a mező fűvét, amely ma van, és holnap a kemencébe vetik, így öltözteti Isten, nem sokkal inkább titeket, kicsinyhitűeket? 31 Ne aggódjatok tehát, és ne kérdezzétek: Mit együnk? – vagy: Mit igyunk? – vagy: Mit öltünk magunkra? 32 Ilyesmikért a pogányok törnek magukat; a ti mennyei Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van minderre. 33 Keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és mindezek ráadásaként megadatnak majd nektek. 34 Ne aggódjatok tehát a holnapért, mert a holnap majd aggódik magáért: elég minden napnak a maga baja.

„Minden gondotokat óráá vessétek, mert neki gondja van rátok.” (1Pt 5,7)

Kedves Testvéreim!

Ugyan már befejeztük Péter 1. levelének olvasását, de kár lenne kihagyni ezt az igét és üzenetet, amit olyan szívesen szoktunk emlegetni. Hiszen annyi biztatás, bátorítás van benne, olyan sokszor jó belekapaszkodni és megerősödni, amikor ránk telepszik az aggodás és a félelem! Bizony, jó tudni, hogy a terheinkkel, gondjainkkal nem vagyunk egyedül és nem vagyunk elhagyatottak. De éppen, mert ennyire általánosan kezeljük ezt az igét, azért tartottam szükségesnek, hogy egy kicsit vizsgáljuk meg, tényleg mit mond, mi mindent jelent a számunkra – és egyáltalán helyesen értelmezzük-e Istennek ezt az üzenetét.

Ugyanis **két végletes megközelítése** is van ennek az üzenetnek. Az **egyik**, amikor az ember arra a következtetésre jut, hogy nem kell semmi miatt nyugtalanodni, semmin rágódni, egészen pontosan: *tehát, akkor semmi gondom*. És valami könnyed felszabadultság, gondtalanság, egészen felelősségmentesség érzése uralkodik el rajta. Valami olyasmi, hogy áthárítok mindent Istenre – hiszen az a dolga –, és semmivel nem kell törődnöm. Azt hiszem, érezzük, hogy Isten nem felelőtlenségre biztat igéjével, nem is arra, hogy a lábunkat lógatva várjuk a sült galambot...

A **másik** megközelítés pedig az ellenkező végletet eredményezni. Amikor is az ember azt mondja: Mindent Istenre bízni? Azért ez nem így van! Mégsem lehet csak úgy mindent Isten kezébe tenni, hogy nekem meg ne legyen semmi beleszólásom, döntési lehetőségem! Azt nem lehet, hogy csak úgy hagyjam, hogy rajtam kívül történjenek a dolgok, nélkülem intézze Isten az életem problémáit... Ő döntse el helyettem, hova menjek, mi legyenek, kivel házasodjak, hol dolgozzak, kikkel barátkozzak? stb.

Kedves Testvéreim, azt hiszem, itt is érzékeljük, hogy nagyon félreérti, aki ezt hozza ki ebből az igéből. Mert végképp nem érti, miféle szabadságot is kínál Isten, amikor a terheink hordozását kész magára vállalni. És azt, hogy ez nem más, mint a Vele való bizalmi kapcsolatnak a gyakorlati megélése.

Mert amikor úgy akarok mindent áthárítani Őrá, hogy ezentúl nekem már semmi gondom, felelősségem... akkor ez nem a bizalom megnyilvánulása, hanem a **közönyösségé**, felelőtleniségé. Viszont, ha pedig mindenáron ellenőrizni, felügyelni akarom Őt és besegíteni a dolgokba, akkor ez szintén a **bizalom teljes hiányát** mutatja.

Pedig amikor a Szentírásból az Úr azt a biztatást helyezi a szívünkre, *„Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok”*, akkor éppen arra hív, hogy legyünk **teljes bizalommal** iránta. *Minden gondotokat* – írja az apostol. Nem csak valamit, nem csak néhanapján, elsősegélyt keresve. Mert vannak kis gondjaink, nagy gondjaink, óriási gondjaink – és sokszor úgy gondoljuk, a kicsivel vele bírunk, csak a nagyot kell Őrá bízni. Azonban a *minden gondotokat* magába foglalja a kicsit, a nagyot, az állandót és az alkalmat egyaránt. Vajon tényleg minden gondunk így van Előtte, minden gondunkat így osztjuk meg Vele és bízunk Rá? Rá tudjuk bízni? És már nem aggódunk, nem nyugtalankodunk, békességünk van?

Vegyük észre, hogy vannak valódi gondjaink és terheink, de vannak – nincs is rá jobb kifejezés – műgondjaink is. Amikor magunk kreálunk, nagyítunk fel valamit gonddá, ami alapjában nem is az, csak természetes velejárója a mindennapi életnek... Máskor meg olyan gondok miatt aggódunk, ami nem is valós és nem aktuális. Mert az majd *„a jövő zenéje”* – ha úgy alakulna az életünk. Például, most kezdeni nyugtalankodni, gyötrődni azon, hogy az unokáim hogyan fognak élni, boldogulni, amikor még a gyerekeim is épp csak megszülettek... Ez az a fajta oktalan aggodalmaskodás, amivel kapcsolatban az Úr Jézus okkal mondja, hogy *Ne aggódjatok tehát a holnapért, mert a holnap majd aggódik magáért: elég minden napnak a maga baja*. Az ilyen aggodalmak pedig mennyire messze vannak nem csak a holnaptól, de még a holnaputántól is...

Másrészt vannak annyira személyes jellegű gondjaink is, hogy azért azt már csak szeretnénk magunk felügyelni és irányítani – azonban meg se gondoljuk, hogy ezzel itt csak a szolga szerepébe tennénk Istent, aki arra kell, hogy végrehajtsa, amit szeretnénk. De akkor hol van ebben az iránta való bizalom?

„Minden gondotokat őreá vessétek”. Mit értünk az alatt, hogy *őreá vessétek*? Őrá bízni, Neki átadni, sőt, szinte szó szerint rávetni, ráhárítani. Áttenni, Őrá helyezni azt a terhet, ami engem nyomna. Méghozzá nem úgy, mint amikor valakivel kitolunk olyan módon, hogy mindig ő húzza a rövidebbet... Hiszen hallottuk, az Úr maga biztat erre,

mert Ő magára vállalja a terheinket. Ő, aki a **legnagyobb terhet**, a bűneink terhét, súlyát **átvette**, és azok **ítéletét elhordozta**, hogyne vállalná magára napi terheinket a Krisztuskövetés során?

Kedves Testvéreim! Úgy gondolom, ez a **fordulópont** az alapigénk megértésében. Az a **személyes kapcsolat**, ami annak a találkozásnak az eredménye, amikor átélem, hogy az Úr Jézus **levette rólam bűneim terhét**. Ettől fogva valami gyökeresen megváltozott az életemben és életet újító, életre szóló kapcsolat jött létre köztem és Közte. Ő, aki jött, hogy megkeresse az elveszettet, aki kész volt vállalni értem a golgotai kereszthalált, hogy megváltson, **Ő méltó arra a bizalomra**, hogy az életemet a kezébe helyezzem. **Tiszteljem meg Őt** azzal, hogy gondjaimat Őrá vetem, és engedem, hogy vezesse, igazgassa az életemet.

Méltó arra a bizalomra, hogy ne kérdőjelezzem meg a velem kapcsolatos döntéseit, hanem vakon és kételkedés nélkül bízzam Benne, hogy a javamra cselekszik. Hiszen tudjuk, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden a javukra szolgál... (Rm 8,28). Ha van bennem ilyen bizalom Jézus iránt, akkor ebből következik, hogy nem fogok aggodalmaskodni, kétségbeesni, összetörni, ha nem látom előre a dolgok alakulását, vagy azok nem egyeznek az elképzeléseimmel.

Azonban a valóságban sajnos azt tapasztaljuk, hogy az aggodalmaskodás mégis nagyon be tud minket hálózni. Ezért is olvastam lekióként az Úr Jézus szavait a Hegyi beszédből, amit a tanítványaihoz intézett. Joggal feltételezhetjük, hogy hallgatóságának egy része valóban olyan egzisztenciális gondokkal küzdött, hogy egyik napról a másikra éltek, és nem voltak tartalékaik sem élelmiszerből, sem ruházatból. (Hozzájuk képest mi dúskálunk a javakban.) És mégsem igazolható a tanítványok aggodalmaskodása, ha Istent mennyei Atyjuknak ismerik.

Kedves Testvéreim, talán nem is csak az a gond, hogy könnyen hatalmába kerít minket az aggodalmaskodás, hanem az is, hogy ez rendszerint csupán a földi dolgokra irányul. Akárcsak a Hegyi beszédben: *„Mit együnk, mit igyunk, mibe öltözködjük?”* Ha számba vesszük aggodásainkat, könnyen felismerhetjük a hasonlóságot. Az olyan gondjaink is ide tartoznak, hogy nekünk vagy gyermekünknek hogyan sikerül boldogulni, milyen eredményeket fog elérni, sikeres pályát befutni, érvényesülni... De mennyivel ritkább az aggodás azért, hogy az az ügyes, sikeres valaki üdvösségre jusson, megismerje és Megváltójaként befogadja az Úr Jézust, Vele boldog, tiszta életet éljen...

Ő pedig ezt mondja: *„Ilyesmikért a pogányok törik magukat; a ti mennyei Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van minderre”* – mármint étel, ital öltözetre, a létfenntartás alapvető szükségleteire. Pogány módra akartok a mennyei Atya gyermekei lenni? Hiszen Atyátok tudja, mire van szükségetek, Ő gondoskodik rólatok, Rá lehet ezeket bízni. De van egy sorrend: *„Keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és mindezek ráadásaként megadatnak majd nektek”*.

Vagyis van, ami ettől **előbbre való**. Ha ezt megértem, akkor a dolgok fontossága, sorrendje is átértékelődik, meg a mennyei Atya hatalmát is jobban látom. Amikor az Isten országát komolyan kezdi valaki keresni, mint Nikodémus, akkor jön rá, hogy önmagában

adni, cselekedni, találni sem tud, csak **megtaláltatni, újjászületni**. Őáltala, aki azért jött, hogy megkeressen, és mennyi polgárjoggal ajándékozzon meg. Ráadásként pedig azzal a törődéssel, ami Isten **megváltott gyermekeinek az osztályrésze**.

Akkor már más értelmet nyer a gondjainknak Jézusra bízása, az aggodalmaskodásunk megtagadása. Hiszen tapasztaljuk az Isten hordozó és megtartó szeretetét. Aki gondoskodott megváltásunkról és Fiát úttá tette számunkra, hogyne gondoskodna ehhez képest apró napi gondjainkról is? Bizony, vegyük komolyan a bátorítást: *„Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok.”* Vegyük komolyan, hogy gondja van ránk, gondoskodik rólunk. Kétkelésünkkel, bizalmatlanságunkkal ne hazudtoljuk meg munkáját bennünk. Ne vonjuk meg bizalmunkat az Úr Jézustól, hanem legyünk és maradjunk várakozásban és gondoskodását elfogadni kész állapotban. *Ámen*